

De redactie van De Badgast wenst iedereen fijne feestdagen en mooie herinneringen aan afgelopen seizoen op ons terrein in Egmond.

Een van de charmes van ons terrein is dat alle huisjes van elkaar verschillen. Het is een prettig rommelig geheel van stijlen. Ieder laantje ziet er anders uit en heeft een eigen sfeer. Iets daarvan willen we in deze en komende Badgasten overbrengen door laantjes en hun bewoners eens te beschrijven in woord en beeld. Deze keer gaat het over het derde laantje.

Het derde laantje ... De Blokhut

Op de hoek van het derde laantje staat De Blokhut, het huisje van Magda, Marius en Gideon van Boordt. Jarenlang, sinds Gideon zes jaar was, huurden ze 's zomers een huisje op het terrein voordat ze in 1988 deze voormalige schaapskooi konden overnemen van de heer Egsdorf, groenteman in Amsterdam-Noord. De naam had het in de teer gezette huisje toen al. Of er echt schapen in gewoond hebben, weten ze niet, misschien weet Nel Schuit dat nog. Toen de heer Egsdorf op 13 maart (de verjaardag van de moeder van Marius) belde dat ze dit huisje konden kopen, zijn ze gaan kijken. Er moest erg veel aan gebeuren, dus ze twijfelden of ze het wel zouden doen. Die nacht droomde Marius van zijn moeder. Zij bevond zich in het huisje, dat helemaal versierd was. Toen wisten ze dat het goed was, en ze hebben er geen moment spijt van gehad. Het is een gezellig huisje. In de kamer hangen door Marius geschilderde duinlandschappen en

staat het elektrisch orgel van Magda. Poes Muis, bijna een half jaar geleden aan komen lopen en meteen 21 muizen gevangen, vandaar de naam, ligt lui op een stoel. Het terras ligt in de schaduw van een paar bomen, zodat het hier ondanks de hitte van eind augustus lekker koel is.

Dit voorjaar hebben ze de heg weggehaald, die was op sommige plekken dood en niet mooi meer. De planten staan er prachtig en fleurig bij, ze doen het veel beter nu ze wat meer ruimte en licht hebben. Tot eind september blijft de familie Van Boordt nog in Egmond, dan is het seizoen helaas weer voorbij.

Olga van der Veen

Het derde laantje ... huisje 19

Paleis van sloophout

Paleis van sloophout toen

Paleis van sloophout nu

Erko en Wilma Korstanje kwamen in 1990 op de camping. Wilma vertelt hoe het is gegaan: Erko hield niet van op vakantie gaan en toen heb ik tegen hem gezegd: 'Als jij ervoor zorgt dat ik een plekje aan de kust krijg waar ik met Laura (toen 5 jaar) kan zitten, kun jij verder je gang gaan.' Erko's broer had een blokhut in de tuin gemaakt en zo iets wilde ik ook. Toen reden we op een keer in augustus langs deze camping en zijn het terrein opgereden en gaan vragen of er nog een huisje vrij was. We hoorden dat huisje 19 te koop was. We gingen kijken en er stond een gigantische bouwval. Jaap de Bouter, die er toen net het eerste jaar in een eigen huisje zat, kwam meteen kijken wat daar voor vreemd volk rondscharrelde. Hij heeft ons toen verteld dat we naar de familie Schuit moesten gaan.

Erko zag het wel zitten om het oude huisje plat te gooien en een nieuw huis te bouwen. Toen heeft hij de hele winter van resthoutdelen een nieuw huis gemaakt en in het voorjaar de hele zaak in elkaar gezet. We waren precies klaar op 1 juni!

Erko: 'Het leuke is dat het hele huis gemaakt is van restpartijen en van sloophout. Als je dat weer wit verft, ziet het er als nieuw uit. Ik heb wel een tekening gemaakt voor ik begon, maar heb het huis eigenlijk uit mijn hoofd gebouwd. Door het maken van de tekening wist ik hoe het moest.'

Erko wil nog steeds niet echt op vakantie (behalve voor weekjes fietsen), maar vindt het intussen ook op het terrein gezellig. Hij doet allerlei dingen in de vereniging, dit jaar bijvoorbeeld voor de jongerendag en voor de barbecue.

Wilma: 'Er is altijd wel wat te doen. Het is voor Erko geen straf meer om hier te komen..'

Wilma doet al jaren veel werk in de activiteitencommissie en wil nog wel even kwijt dat daarvoor echt wat nieuwe mensen nodig zijn.

Beiden roemen de ongedwongenheid en de saamhorigheid op het terrein; het gevoel alsof je steeds weer thuiskomt. Wilma: 'We hadden het toen niet beter kunnen doen. En ik ben nog steeds heel blij dat Jan en Nel het terrein aan ons hebben willen verkopen!'

Zeiltocht over het IJsselmeer

Jongeredag vereniging Adelbertus, 12 augustus 2005

We zijn de tweede lading. Omdat we niet allemaal tegelijk kunnen, is donderdag de eerste helft van de jongeren al op pad geweest. Met auto's worden we naar Enkhuizen gebracht. Helaas is het niet gelukt geheim te houden wat we gaan doen, dus onderweg wordt er al druk gepraat over de boottocht die we gaan krijgen.

Eenmaal aangekomen gaan we aan boord van een mooie zeilboot, waar de stuurman, Albert-Jan, al met smart op ons zit te wachten. Aan boord is ook een 'matroos', een man die vrij weinig doet, alleen Engels spreekt en een mooie hond (genaamd Sausage, Engels voor Worstje) heeft.

Voordat we vertrekken vertelt Albert-Jan ons dat je voor 1,50 een drankje uit het ruim mag pakken. Wij knikken allemaal braaf en denken tevreden aan de twee blikjes drinken die wij voor vertrek al in onze tas hebben gedaan. Het is tijd om te vertrekken. Terwijl Albert-Jan aan zijn hulpje probeert uit te leggen dat hij de boot moet losmaken, wordt het zeil door een paar kinderen omhoog gehesen. Als we de haven uitvaren heeft de schipper zijn handen vol om aan de kinderen uit te leggen dat ze moeten bukken als het zeil de andere kant opdraait, dus neemt mijn vader Maarten het stuur van de boot over. Zodra mijn zusje Nienke dat opmerkt, roept ze naar de andere kinderen dat ze alvast hun reddingsvest moeten aantrekken.

Er staat een sterke wind en eenmaal op het IJsselmeer begint de boot flink schuin te liggen. We moeten ons vasthouden om niet van dek te glijden, maar gelukkig vertoont de stuurman geen krimp. Ondertussen hangt Coen kotsend over de reling van de boot en Thomas voelt zich ook al niet zo lekker. Coen heeft tijdens de autorit namelijk zijn anti-zeeziekpilletje uitgekotst.

De meeste kinderen eten even een broodje en nemen een blikje drinken. Sommige kinderen gaan in het ruim zitten, maar dat heeft onze schipper liever niet en hij stuurt ze

dan met een kwaai blik weer het dek op. In het midden van de boot liggen en zitten de kinderen op het dek terwijl ze over van alles praten. Bij het roer amuseren de begeleiders zich ook kostelijk met zichzelf. Albert-Jan zet de kinderen af en toe aan het werk als we weer een andere kant op zeilen, omdat het zeil dan steeds even omlaag en weer omhoog moet om onder een touw door te komen. Als we een tijdje op weg zijn, is achter op de boot een gesprek bezig over dat de schipper dit een leuke groep vindt, en hoe dat komt. Wanneer Tamar het roer over neemt ontstaat een gesprek over haar al dan niet rollende R. Ondertussen begint Ties luidkeels liedjes uit de oude doos te zingen, waarop de schipper vrolijk mee begint te doen. Naast hen zit Coen misselijk te wezen en tussen hen in drentelt Thomas rond, die wat begint op te knappen. In het midden van de boot is nog steeds een gesprek gaande en voor op de boot heeft onze matroos zich genesteld en verteld vrolijk verhalen over zijn jeugd. Worstje, die onder het stuur ligt, begint te janken omdat hij zijn baas mist, maar de schipper zegt dat hij zich koest moet houden.

We naderen alweer de kant en het is tijd om van de boot af te gaan. We nemen afscheid van Albert-Jan, de Engelstalige matroos en Worstje en vertrekken weer met auto's terug naar onze camping. Op de camping aangekomen staat een leger moeders patat en frikadellen te frituren en we schuiven gelijk aan. We laten het ons lekker smaken en we praten na over wat we vandaag allemaal hebben meegemaakt. Na het eten is de jongeredag afgelopen en iedereen gaat weer eens op huis aan.

Martijn van der Veen

Tuinieren met gevoel

Aan het einde van een zonnige augustusmiddag stapte er een vrouw onze tuin binnen, die zich voorstelde als Brigitte van huisje 69. Ze keek om zich heen en riep uit: 'Jij hebt zo'n mooie tuin! Wat is je geheim?'

Nu krijg ik wel vaker kijkers, en het is erg leuk als er iemand komt om over planten te praten, maar ik was toch een beetje overdonderd door haar vermoeden dat er sprake zou zijn van een geheim in de manier waarop ik met alles wat groeit en bloeit omga. Zou ik durven bekennen dat ik tegen de planten praat, dat ik een

roos die weelderig bloeit goedkeurend toespreek, maar een pioenroos die al jaren alleen maar blad maakte aan het begin van het seizoen had bedreigd: 'Als je deze zomer niet minstens 1 bloem geeft, ga je eruit!' (De betreffende pioenroos stond niet meer in de tuin op het moment dat Brigitte verscheen...) Nee, dat durfde ik niet. Juist in de week daarvoor had ik een stuk geschreven voor een tuintijdschrift onder de titel: Tien geboden voor ecologisch tuinieren. Wat aarzelend begon ik die 'geboden' uit mijn hoofd op te noemen, en Brigitte haalde een notitieboekje tevoorschijn en noteerde ze ijverig. Wat klonk mijn betoog in mijn eigen oren toen schooljuffrouwachtig! Alsof ik de wijsheid in pacht zou hebben; nou, dat heb ik echt niet. Toen mijn enthousiaste kijkster een uur later was verdwenen en ik naar de keuken ging voor het avondeten, bedacht ik wat ik eigenlijk tegen haar had moeten zeggen: je kunt het beste tuinieren op de manier waarop Jamie Oliver kookt, met kennis van de ingrediënten, maar vooral met je gevoel! Jamie weet alles van groenten en vlees en kruiden, maar je zult hem nooit een weegschaaltje zien gebruiken, hij kookt met zijn gevoel. Vertaald naar ecologisch tuinieren wil dat zeggen dat kennis van de grondsoort waarop je werkt en van de eigenschappen van de planten die je graag in je tuin wilt hebben en van de planten (onkruid) die je absoluut niet wilt zien, belangrijk zijn maar niet het allerbelangrijkste.

Het gaat er ook om vertrouwen in jezelf en in de natuur te hebben. Gebruik nooit chemische meststoffen of bestrijdingsmiddelen, die zijn onnatuurlijk en daarmee verstoor je het biologische evenwicht voor langere tijd. Besef dat het een tijdje kan duren voordat je tuin in balans is, zodat er een kleine biotoop is ontstaan die min of meer zelfregulerend is. Ook op het eerste gezicht lastige dieren zoals luizen, slakken en rupsen spelen hun rol in dat proces en zullen geen plagen vormen als er een evenwicht bereikt is. Als iets niet lukt zoals je had gewild, bedenk dan dat er altijd weer een nieuw seizoen komt, met nieuwe kansen. En die tien geboden ... daar hebben we het nog wel eens over.

Theresia van de Zande

Ook dit jaar waren er weer zelfontworpen huisjes van de kinderen

Nel en Jan Schuit Foto Michaël Rubinstein

Alles over voor de camping

Onze camping heet alweer een aantal jaren 'Terrein Adelbertus', maar staat in de wijde omtrek nog steeds bekend als 'Camping Schuit'. Logisch, want zestig jaar lang werd het beheerd door de familie Schuit. De meeste van onze bewoners hebben Jan en Nel nog meegemaakt als campingeigenaars, maar er komen steeds meer mensen op het terrein die de geschiedenis van het terrein niet kennen. Voldoende redenen om op bezoek te gaan bij Jan en Nel in hun huis in het dorp. Nel vertelt, af en toe aangevuld door Jan, over verleden en heden van de camping.

'We kennen niet precies het begin van de camping, maar wel het moment waarop de eerste badgasten kwamen. Dat was in 1938. Toen kwam Sjors Goedhart met een gezelschap vanuit Bakkum aangewandeld en vroeg of ze mochten schuilen voor de regen. De ouders van Jan woonden toen in het café. Jan's vader had wat koeien, ook wat bollen. Die mensen hebben in de schuur geslapen. Het beviel ze zo goed dat ze vroegen of ze een tent mochten neerzetten. Zo is het begonnen, eerst met tenten, later met her en der wat huisjes. Van die eerste keer is een foto gemaakt en daarop zie je moeder Schuit die zwanger is van Jan. Sjors Goedhart kwam later met die foto aan en zo hebben we het eerste begin kunnen dateren. Daarom hebben we in 1988 groot gevierd dat de eerste badgasten vijftig jaar daarvoor waren gekomen.

Zo is het terrein ontstaan. Tot eind jaren vijftig waren er naast de huisjes ook nog tenten. De huisjes werden door de mensen zelf gebouwd. Het waren vooral Amsterdammers, Haarlemmers en Zaankanters. Ze bouwden de huisjes soms plank voor plank op; namen iedere keer dat ze kwamen weer een paar planken mee en spijkerden die er tegenaan.

De huisjes die toen gebouwd werden leken soms dan ook meer op de hutten zoals de kinderen die nu bouwen. Pas later werden huisjes gebouwd met een goede fundering en met hardhout.

In die tijd moest iedereen een eigen vergunning hebben. We hielden een keer per jaar betaaldag, dat was altijd de zaterdag van Palmpasen. Dan zaten we er van negen tot vijf en kwamen de mensen de pacht betalen. Er zat dan ook een ambtenaar van de gemeente om de toeristenbelasting te innen en de vergunningen af te geven. Halverwege de jaren zeventig kwam er een collectieve vergunning.

De gemeente was toen veel strenger op overnachten in de winter. Als mensen dat deden, zeiden we dat ze tegen een controleur moesten zeggen dat ze er alleen maar voor een dagje waren; we konden anders onze vergunning kwijtraken. Later werd er minder gecontroleerd.

Jans vader overleed in 1969 en in 1974 hebben we het terrein van Jans moeder gekocht. We hebben eerst op het terrein gewoond, in wat nu het huisje van Robert Overweg is. Dat was wel handig, maar soms ook lastig

omdat je nooit een moment voor jezelf meer had. Maar we hebben in die tijd ook veel leuke dingen meegemaakt. Ik weet nog dat ik het beddengoed te drogen had opgehangen en dat de jongens van De Bouter kwamen zeggen: "Tante Nel, de was is nog niet droog!" Ze hadden dat even voor me gevoeld. Ik kon de was weer overdoen, want je kon de afdrucken van hun handjes erop zien staan.

We hadden eigenlijk graag een huis op het terrein willen bouwen. Waar nu het speeltuintje is, was toen de ruïne van een huis, maar we kregen geen toestemming van de gemeente. Toen we al in het dorp woonden hebben we nog geprobeerd om huisje 4 te kopen om daar een zomerhuis neer te zetten. Ik weet niet meer precies waarom het niet is doorgegaan. In ieder geval, op een gegeven moment kwam de familie Geljon en die waren op zoek naar een huisje en toen hebben we het aan hen verkocht. Eind jaren zestig kreeg het terrein de vorm die het nu nog heeft. Maar er was toen nog geen riolering en de elektra was nog bovengronds. In de jaren tachtig is dat allemaal gemaakt en zijn de paden neergelegd. Kinderfeesten waren er al heel vroeg. Het begon met een feestje voor onze eigen neefjes en nichtjes na onze trouwdag en toen hebben we gezegd: laat de kinderen van de camping ook meedoen. Er was geen geld voor; iedereen kon een bijdrage in een envelop stoppen. Mensen hadden weinig geld, sommigen stopten er een paar centen in of een paar knopen, anderen een paar gulden.

Later zijn we een bingo gaan houden om aan geld te komen. En we hebben bij de smid de barbecues laten maken die nu nog gebruikt worden. Voor de eerste barbecue kochten we nog zelf het vlees in en konden de mensen bij ons pakketten bestellen, maar dat werd veel te veel werk.

Toen het een keer hoosde, hebben we het feest gehouden in de schuur van Zuurbier. We hadden zelf nog geen grote tenten. In die tijd kwamen er ook nog mensen van de andere campings in de buurt, want we kenden elkaar, onder andere van het jaarlijkse zaalvoetbaltoernooi, het Gaarthuistoernooi.

Jan Schuit Foto Michaël Rubinstein

Dat was altijd een groot gebeuren. We hebben daar een keer onze (heren)ploeg als vrouwen verkleed, compleet met kartonnen nepbeha's, rokjes en pruiken.'

Nel komt nog regelmatig naar het terrein, maar Jan vindt het sinds zijn ziekte nog steeds moeilijk om erheen te gaan. Nel: 'Ik ga er juist ook heen omdat door onze beperkingen onze wereld kleiner is geworden. Ik vind het leuk om contact te houden. Het wordt natuurlijk anders; er zijn nu al veel mensen die ik niet meer ken en die mij niet meer kennen. Dat voelt wel vreemd. Er is wel iets van afstand gekomen. Het is ook wat anders geworden; mensen gaan niet meer het hele seizoen alleen naar Egmond, maar gaan daarnaast nog een paar weken naar het buitenland. Vroeger bleven mensen vanaf maart tot het eind van de zomer hier en gingen de mannen van hieruit naar hun werk.

Mensen zijn nu ook meer op zichzelf, er is meer behoefte aan privacy. Ik loop nu niet meer zo gemakkelijk bij iemand binnen. Als we er middenin hadden gezeten, waren we zelf daarin meegegroeid, nu voelt het soms vreemd.

Wij werden bij alles betrokken, wisten ook veel over de mensen en maakten van alles mee: ziektes, sterfgevallen, echtscheidingen. Wat voor ons altijd vooropstond was dat we het altijd gezellig wilden maken en voor iedereen toegankelijk. Daar hebben we altijd ons best voor gedaan.'

Impressies van koffieochtend, jongerendag en BBQ zomer 2005

Foto's Sander Wijnsouw

De Jongerendag

Dit jaar zijn we gaan zeilen met de jongerendag. Omdat de boot maar 30 personen per keer kon vervoeren, hebben we de groep van ruim 40 man in tweeën gedeeld. De jongeren kregen bij het vertrek 2 blikjes fris, zakje chips en biscuit. We zijn met 5 auto's richting Enkhuizen gegaan. De eerste dag hadden we wat lichte regen en niet al te veel wind, wel was de temperatuur goed. De schipper was een wat vreemde man en had duidelijk weinig ervaring met jongeren (dit was de tweede keer dat hij met jongeren voer). Wel was er een matroos aan boord die de jongeren prima kon vermaken. Al met al was het een leuke dag.

De tweede dag zaten we met geknepen billen bij elkaar, want het weer was erg slecht voorspeld. 's Nachts kwam de regen met bakken uit de hemel. Toch zijn we na overleg met de schipper gaan varen. We hadden een goede stevige wind en het zeilen was buitengewoon spectaculair. De weergoden waren ons goed gezind, want in tegenstelling tot het grootste gedeelte van Nederland hadden wij droog weer met af en toe een lekker zonnetje.

Beide dagen werden we bij terugkomst opgewacht door een aantal moeders die ons verwenden met patat en frikadellen. Tevens werden wij nog getrakteerd op een bak zelfgemaakte soep. De moeders bij deze nog bedankt voor de goede zorgen.

Sander Wijnsouw

Victors Moppenpot

Belgenmop

Er komen vier mannen een café binnen. Na een tijdje zegt de barkeeper: 'Hee ik weet een goeie belgenmop!' Een van de mannen draait zich om en zegt: 'Ja hee, ik ben een Belg!' 'Oh, dat geeft niet', antwoordt de barkeeper, 'ik zal 'm wel wat langzamer vertellen.'

Bier voor orang-oetan

In een geheel leeg café stapt een orang-oetan naar binnen, gaat aan de bar zitten en bestelt een biertje. De barkeeper denkt, 'ik kan wel wat verdienen aan die aap', het café liep toch al slecht. Hij brengt het biertje en zegt: 'Da's dan 30 euro.' De orang-oetan trekt ergens uit z'n vacht 30 euro. Vervolgens bestelt de aap nog een pilsje en de barkeeper zegt: 'Da's weer 30 euro.' Zo gaat dat een tijdje door tot de orang-oetan 5 biertjes heeft gedronken. De barkeeper wil nu toch wel eens een praatje met de aap maken. Hij stapt op hem toe en zegt: 'Dat gebeurt niet vaak, dat een orang-oetan in dit café komt.' 'Nee', zegt de aap, 'vind je het gek als je 30 euro voor een biertje moet betalen.'

Kip in bloei

Fientje en haar moeder zijn in de dierentuin. Fientje heeft nog nooit een pauw gezien, en als ze langs het hok met de pauwen lopen, zegt Fientje: 'Kijk mam, die kip staat in bloei!'

Papegaai

Een vrome vrouw is heel trots op haar papegaai en kan het niet laten om er in de kerk mee te pronken. Ze zegt tegen de pastoor: 'Als je aan zijn rechterpoot trekt, zegt hij het Lievevrouwengebed op en als je aan zijn linkerpoot trekt, dan zingt hij het Heer-Ontferm-U.' De pastoor is razend enthousiast. 'Maar dat is geweldig! En wat gebeurt er als ik aan allebei de poten trek?' Waarop de papegaai zelf antwoordt: 'Dan flikker ik op mijn bek, eikel!'

Automerik

Van welk automerk houdt Bush het meest?
Landrover.

Windmolenpark

Nuon bouwt samen met Shell voor de kust van Egmond aan Zee het eerste Nederlandse offshore windpark.

Zesendertig windturbines met bladen van maar liefst 45 meter lengte zullen tien tot achttien kilometer uit de kust verrijzen. De windmolens leveren straks jaarlijks voldoende elektriciteit voor ruim honderdduizend Nederlandse huishoudens. Aan het project is een uitgebreid onderzoeksprogramma gekoppeld om kennis op te doen over windenergie op zee. Hierbij zal naar natuur-en milieueffecten worden gekeken, maar ook naar technische aspecten: hoe goed de turbines bestand zijn tegen de omstandigheden op zee, zoals de harde wind, het zoute water en de golven. Hoe het park bij Egmond eruit komt te zien, kunt u al bekijken op www.noordzeewind.nl.

Uit: Altijd, een magazine vol energie (Nuon)

Wandelen met de boswachter

Puur water en natuur (PWN), het Noord-Hollands Duinreservaat (NHD) en Nationaal park Zuid-kennemerland (NPZK) organiseren de volgende excursies en kinderactiviteiten in december:

Wild observeren (NPZK) Za 3 december. Vanaf 12 jaar. Start 8.00 uur, ingang Koevlak.

Schemerwandeling (NHD) Wo 7 december. Vanaf 8 jaar. Start 16.00 uur, vanaf parkeerterrein Lepstukken.

1940-In de duinen-1945, fietsexcursie (NPZK) Za 10 december. Vanaf 12 jaar. Start 10.00 uur, ingang Parnassia.

Speuren naar sporen (NPZK) Za 10 december. Vanaf 12 jaar. Start 10.00 uur, ingang Koevlak.

Struinen door de duinen (NHD) Zo 18 december. Vanaf 12 jaar. Start 11.00 uur, ingang De Hoep.

Schemertocht (NPZK) Wo 21 december. Vanaf 12 jaar. Start 15.30 uur, ingang Koevlak.

Kerstwandeling (NPZK) Ma 26 december. Vanaf 12 jaar. Start 13.00 uur, De Zandwaaier.

Braakballen pluizen (NPZK) Wo 28 december. 6 tot 12 jaar. Start 14.00 uur, De Zandwaaier.

Braakballen pluizen (NPZK) Do 29 december. 6 tot 12 jaar. Start 14.00 uur, De Zandwaaier.

Kijken met je neus (NPZK) Vrij 30 december. Vanaf 5 jaar. Start 11.00 uur, De Zandwaaier.

Tentoonstelling Poepgoed. De stoelgang bij mens en dier. (NHD) T/m 31 december. Tijdens de openingstijden van De Hoep.

Tentoonstelling Toverbos. (NPZK) T/m eind januari. Tijdens de openingstijden van De Zandwaaier.

Voor meer informatie over deze activiteiten en aanmelden:

NPZK: tel 023 541 1119 PWN: tel 023 5413289 NHD: tel 0800 7966288

Rectificaties Badgast 13, huisje 4

Het bedrijf Vasco uit Amsterdam heeft het dak geplaatst en niet de firma Apeldoorn.

De gestoorde man was niet een paar nachten de boel op de akker aan het onveilig maken, maar dit was al lange tijd aan de gang.

Redactie: Michaël, Olga, Brendan,

Marlies, Renée

Redactieadres:

Pythagorasstraat 26,
1098 GC Amsterdam
(en huisje 55)